

En prästvigning

Av Martin Sjöstrand

En höstdag år 1834 stod tre unga män från Göteborgs stift framför altaret i Växjö domkyrka för att invigas till prästämbetet. Det var skol-läraren C. J. Bohlin från Marstrand samt teologie stude-randena J. Sörman och G. Fridlander. Biskop Wingård i Göteborg var bortrest, och så hade domkapitlet där vänt sig till biskop Tegnér i Växjö med en hemställan, att denne i stället måtte förrätta invig-ningen.

Akten ägde rum den 22 ok-tober (inte 31 oktober, som det i Tegnéreditionerna upp-ges). Och som vanligt vid dy-lika tillfällen hade mycket folk samlats i domkyrkan. Det var inte ofta som stadens in-vånare fick tillfälle att höra den biskop, vars berömmelse tycktes bliva allt större och större. Från predikstolen hän-de det knappast någonsin, men från altaret kunde det någon gång ske.

Alla hade de sina givna stol-platser i kyrkan. På manssi-dan satt landshövdingen och biskopen främst och på frun-timmerssidan deras resp. ge-måler. Och sen följde stadens övriga invånare allt efter rang och värdighet. Sist, längst ner, kom fattighjonen.

Men vid ett sådant här till-fälle var det inte lätt att nere i kyrkan uppfatta, vad som sades och förehades framme vid altaret. Många av de yt-tersta hade därför avstått från sina sittplatser för att istället — stående — komma bland de främsta. En kompakt folk-hop hade med andra ord sam-lats i närheten av altaret.

Psalmsången började. Bis-kopen och officianterna låga-de upp från sakristian och in-tog sina platser i koret. Och så började biskopen sitt tal.

Det var ett av dessa tal, vilka ännu, mer än hundra år efteråt, blir lästa, begrundade och beundrade — ett sådant där tal, som det kan skrivas avhandlingar om. Han talade om anden, som gör levande. Mången präst och biskop har väl talat över samma text, men den här talade inte som de andra. Han talade så som den, vilken själv äger makt att

med sitt ord och sin ande skapa liv.

Där nere i sina stolar satt alltså stadens borgerskap täm-ligen mangrant samlat. Några höga tankar hade han aldrig hyst om dess medlemmar. Många hårda ord hade han yttrat om dem. Och varför hade de nu kommit hit? Var det någonting annat än nyfi-kenheten, som hade lockat dem? Efter skådespel hung-rade de — men huru mycket förstod de egentligen av or-den, som han talade?

Ett buller uppstår i ena si-dogången. Med knuffar till höger och vänster banar en man sig fram igenom den sam-manpackade folkmassan. Utan att bry sig om de ogillande blickar, som från alla håll rik-tas emot honom, tränger han vidare, stryker tätt förbi bän-ken, där löjtnant P. R. von Baumgarten har sin plats, och låter inte hejda sig, förrän han kommit ända fram till altar-ringen. Där sjunker han ner på en bänk.

Någon alldeles obekant per-son är mannen icke. Han är också medlem av stadens bor-gerskap. Han är sejlaremästare — d. v. s. repslagare — och heter A. Tvetman.

Länge har Tvetman inte suttit på sin bänk vid altaret, förrän han börjar visa tydliga tecken till illamående. Han skruvar sig hit och dit — och så sköljer till sist en flod av uppkastningar fram över kyr-kogolvet, framför altaret, framför biskopen, som ännu knappast hunnit till mitten av sitt tal.

Domkyrkoadjunkten Svens-son, som är i närheten, skic-kar efter uppsyningsmannen, och så blir det dennes uppgift att mota ut fridstöraren.

Detta är dock lättare sagt än gjort. Tvetman sätter sig på tvären. Han har väl rätt att övervara prästvigningen, han så väl som andra! Han låter inte köra ut sig som en hund! Full? Nej, han är visst inte full! Men han når inte bra. Det är allt!

Ut kommer han emellertid. Utan att låta avbryta sig av intermezzot har biskopen fort-satt sitt tal till de göteborgska

prästkandidaterna om anden, som gör levande:

Den anden besvärjer ingen, utan han kommer självmant. Den anden känner ingen, utan den där honom får. Måtten I undfå honom i stilla, i öd-mjuka, i ofördärvade hjär-tan»....

Som en Ariel står han där med ljusets och rymdernas tungomål på sina läppar. Hundraden och tusenden av sena tiders barn har önskat, att de fått vara med och höra orden ifrån hans egen mun.

Men en Caliban, som verk-ligen fått tillfälle att höra dem, lommar långsamt bort.

